

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivy Suneghové a soudkyň Mgr. Soni Burešové a Mgr. Lucie Králové ve věci

žalobce: **[titul] J. H.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx

proti
žalovaným: **1/ Městská část Praha 6**, IČO 00063703
sídlem Čs. armády 601/23, 160 52 Praha 6
2/Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

za účasti
vedlejšího účastníka na straně žalované:

Hlavní město Praha, IČO 000 64 581
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1

o zadostiučinění nemajetkové újmy, o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 27. srpna 2019, č. j. 10 C 314/2016-182,

takto:

- I. Návrh na přerušení řízení **se zamítá.**
- II. Rozsudek soudu I. stupně **se ve výrocích II., III., VI. a VII. potvrzuje.**

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B..

III. Rozsudek soudu I. stupně **se ve výrocích I., IV. a V.** a ve výrocích o nákladech řízení **VIII., IX. a X. zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu v rozsahu, ve kterém se žalobce ve vztahu k 1/ žalovanému a k 2/ žalovanému domáhal zadostiučinění v podobě konstatování porušení práv žalobce (výrok I. rozsudku), dále žalobu zamítl v rozsahu, ve kterém se žalobce ve vztahu k 1/ žalovanému domáhal zaplacení částky 167 874 Kč s příslušenstvím coby zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé nezákonným rozhodnutím 1/ žalovaného (výrok II. rozsudku), v rozsahu, ve kterém se žalobce ve vztahu k 2/ žalovanému domáhal zaplacení částky 167 873 Kč s příslušenstvím coby zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé nezákonným rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (výrok III. rozsudku), v rozsahu, ve kterém se žalobce domáhal ve vztahu k 1/ žalovanému zaplacení částky 167 873 Kč s příslušenstvím coby zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé nepřiměřenou délkou řízení (výrok IV. rozsudku), v rozsahu, ve kterém se žalobce ve vztahu k 2/ žalovanému domáhal zaplacení částky 167 873 Kč s příslušenstvím coby zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé nepřiměřenou délkou řízení (výrok V. rozsudku), v rozsahu, ve kterém se žalobce ve vztahu k 1/ žalovanému domáhal zaplacení částky 50 000 Kč s příslušenstvím coby zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé neposkytnutím informace (výrok VI. rozsudku), a v rozsahu, ve kterém se žalobce ve vztahu k 2/ žalovanému domáhal zaplacení částky 50 000 Kč s příslušenstvím coby zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé neposkytnutím informace (výrok VII. rozsudku). O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl soud I. stupně tak, že žalobci uložil povinnost zaplatit na jejich náhradu 1/ žalovanému částku 1 500 Kč (výrok VIII. rozsudku), 2/ žalovanému částku 1 500 Kč (výrok IX. rozsudku) a vedlejšímu účastníkovi částku 1 200 Kč (výrok X. rozsudku).
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal celkem zaplacení částky 771 493 Kč a konstatování porušení práv žalobce s odůvodněním, že dne 27. 2. 2012 požádal 1/ žalovaného o poskytnutí informací v souvislosti s usnesením rady městské části Praha 6 ze dne 18. 1. 2012, č. 1115/12, a sice o: a/ poskytnutí přehledu konkrétních mimořádných úkolů, b/ poskytnutí informace o celkové výši návrhů odměn a c/ poskytnutí informace o konkrétní výši odsouhlasených odměn pro jednotlivé vedoucí pracovníky. Žalovaný ad 1/ však veškeré požadované informace žalobci v zákonné lhůtě 15 dnů neposkytl. Informaci o výši odměn pro vedoucí pracovníky žalobce obdržel až 16. 11. 2015, tedy až poté, kdy proti rozhodnutí odvolacího orgánu úspěšně brojil správní žalobou. Žalobce dále k výzvě soudu I. stupně specifikoval, že ve vztahu k 1/ žalovanému požaduje odškodnit částkou 167 874 Kč újmu vzniklou rozhodnutím 1/ žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č. j. MCP6 017306/2012 (které bylo zrušeno rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 20. 10. 2015, č. j. MHMP 1828177/2015), částkou 167 873 Kč újmu vzniklou nepřiměřenou délkou řízení a částkou 50 000 Kč újmu vzniklou neposkytnutím informací. Specifikoval rovněž, že ve vztahu k 2/ žalovanému požaduje odškodnit částkou 167 873 Kč újmu vzniklou rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11. 4. 2012, č. j. S-MHMP 352569/2012 (které bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2015, č. j. 3 A 68/2012-97), částkou 167 873 Kč újmu vzniklou nepřiměřenou délkou řízení a částkou 50 000 Kč újmu vzniklou neposkytnutím informací. V neposlední řadě žalobce uvedl, že se vedle těchto nároků domáhá také „konstatování porušení práv žalobce ze strany žalovaných.“ Se souhlasem soudu I. stupně žalobce žalobu rozšířil o úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně z žalované částky 771 493 Kč od 14. 4. 2016 do zaplacení.
3. Žalovaný ad 1/ navrhoval zamítnutí žaloby, neboť nejsou splněny předpoklady jeho odpovědnosti za škodu z titulu nezákonného rozhodnutí ani z titulu nesprávného úředního postupu. Nejedná se o případ, kdy by pravomocné nebo vykonatelné rozhodnutí 1/ žalovaného bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno. Nejedná se ani o závazek soukromoprávní povahy, odpovědnostním

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B..

titulem proto nemůže být nepřiměřená délka řízení, ale případně toliko průtahy spočívající v porušení zákonné lhůty. Žalovaný ad 1/ však zákonnou lhůtu 15 dnů dodržel.

4. Žalovaný ad 2/ navrhoval zamítnutí žaloby, neboť žalobce žádal informace o mimořádných úkolech uvedených v usnesení rady městské části Praha 6, o celkových odměnách pracovníků městské části Praha 6 a o konkrétních odměnách jednotlivých vedoucích pracovníků. Poskytování požadovaných informací tedy náleží do výkonu samostatné působnosti územního samosprávného celku a 2/ žalovaný není ve věci pasivně legitimován.
5. Vedlejší účastník namítal, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2015, č. j. 3 A 68/2012-97, kterým bylo zrušeno rozhodnutí vedlejšího účastníka coby odvolacího orgánu, je s ohledem na pozdější vývoj judikatury Ústavního soudu stran poskytování informací o odměnách a platech de facto nezákonný. Při rozhodování vedlejšího účastníka ve věci nedošlo k žádným průtahům, o odvolání bylo rozhodnuto v zákonné lhůtě a po zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze ve lhůtě tímto soudem stanovené. Vedlejší účastník dále upozornil, že pouze za roky 2016 a 2017 eviduje 200 podání žalobce. Žalobce systematicky zneužívá práva na přístup k informacím a takový výkon práva nepoživá právní ochrany.
6. Soud I. stupně provedl dokazování výsledkem žalobce, dále žalobcovou žádostí o poskytnutí informací ze dne 27. 2. 2012, rozhodnutím 1/ žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č. j. MCP6 017306/2012, včetně doručky, přípisem ze dne 26. 3. 2012, kterým bylo postoupeno žalobcovu odvolání, rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11. 4. 2012, č. j. S-MHMP 352569/2012, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2015, č. j. 3 A 68/2012-97, rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 20. 10. 2015, č. j. MHMP 1828177/2014 včetně doručky a přípisem 1/ žalovaného ze dne 9. 11. 2015, kterým byla informace poskytnuta, včetně doručky. Na základě takto provedeného dokazování soud I. stupně zjistil, že žalobce požádal dne 27. 2. 2012 1/ žalovaného o poskytnutí informací dle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný ad 1/ vydal dne 12. 3. 2012 rozhodnutí, kterým žádosti částečně vyhověl a částečně žádost odmítl. Dne 23. 3. 2012 podal žalobce proti rozhodnutí o odmítnutí odvolání, které 1/ žalovaný postoupil odvolacímu orgánu dne 26. 3. 2012. Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 11. 4. 2012, č. j. S-MHMP 352569/2012, napadené rozhodnutí 1/ žalovaného potvrdil a odvolání zamítl. Dne 17. 6. 2012 podal žalobce k Městskému soudu v Praze proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy žalobu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 7. 2015, č. j. 3 A 68/2012-97, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Magistrátu hlavního města Prahy k dalšímu řízení. Magistrát hlavního města Prahy následným rozhodnutím ze dne 20. 10. 2015, č. j. MHMP 1828177/2015, které bylo 1/ žalovanému doručeno dne 2. 11. 2015, zrušil rozhodnutí 1/ žalovaného ze dne 12. 3. 2012 v části, ve které byla žádost o poskytnutí informace odmítnuta, a uložil 1/ žalovanému věc v tomto rozsahu znovu projednat. Dne 9. 11. 2015 1/ žalovaný žalobci informaci poskytl.
7. Z dalších provedených důkazů nezjistil soud I. stupně žádné skutečnosti rozhodné z hlediska aplikovaných právních norem, proto je ani nehodnotil.
8. Soud I. stupně ve vztahu k 2/ žalovanému aplikoval § 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) [dále jen „OdpŠk“], a § 2 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím [dále jen „InfZ“], a uzavřel, že není dána pasivní věcná legitimace 2/ žalovaného, neboť poskytování předmětných informací nebylo v působnosti 2/ žalovaného ani v přenesené působnosti 1/ žalovaného. Ve vztahu k 1/ žalovanému aplikoval soud I. stupně § 19 až § 22 OdpŠk, dále § 31a OdpŠk a § 14 a § 15 InfZ a uzavřel, že rozhodnutí 1/ žalovaného ze dne 12. 3. 2012 nepředstavuje nezákonné rozhodnutí ve smyslu OdpŠk, že nesprávným úředním postupem v daném případě nemůže být nepřiměřená délka řízení, ale pouze porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, k čemuž ovšem nedošlo; a že v případě nesprávného

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B..

úředního postupu spočívajícího v neposkytnutí požadované informace žalobce neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran vzniku nemajetkové újmy. Soud I. stupně proto žalobu ve vztahu k oběma žalovaným zamítl. O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl soud I. stupně podle zásady úspěchu ve věci a v řízení úspěšnému 1/ žalovanému, 2/ žalovanému a vedlejšímu účastníkovi přiznal právo na jejich náhradu.

9. Proti rozsudku podal žalobce včasné a přípustné odvolání. Soudu I. stupně vytýkal nesprávné právní posouzení věci, dále že dospěl na základě provedení dokazování k nesprávným skutkovým zjištěním a že nepřihlédl k žalobcem tvrzeným skutečnostem a k žalobcem označeným důkazům. Dle žalobceva názoru nebyly splněny podmínky řízení, když 2/ žalovaný byl v záhlaví rozsudku chybně označen a k chybě došlo i v poučení stran možnosti výkonu rozhodnutí. Odůvodnění rozsudku je zjevně rozporné. V řízení došlo k porušení zásady rovnosti stran, neboť soud I. stupně akceptoval, že 1/ žalovaný na kvalifikovanou výzvu reagoval podáním bez příloh, avšak žalobci neposkytl k jeho žádosti prostor pro písemné zpracování závěrečného návrhu. Soud I. stupně nesprávně hodnotil skutečnost, že žalobcem požadované informace byly poskytnuty až po uplynutí 1 358 dnů, ačkoliv InfZ ukládá povinným subjektům povinnost poskytnout informace ve lhůtě 15 dnů od podání žádosti. Jak v řízení před 1/ žalovaným, tak i v řízení před Magistrátem hlavního města Prahy proto k průtahům došlo. Žalobce „řešil celou dobu řízení“, avšak soud I. stupně se vůbec nezabýval průtahy v soudním řízení správním. Dle žalobce je 2/ žalovaný ve věci pasivně legitimován, neboť Ministerstvo vnitra bylo v rámci dohledu nad vedlejším účastníkem nečinné a žalobce se v rámci uplatňování svých práv obrátil žalobou na správní soud. Selháním kontrolní činnosti Ministerstva vnitra se soud I. stupně vůbec nezabýval. Žalobce dále vytýkal soudu I. stupně, že nevyhověl jeho návrhu na přerušování řízení do rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2018, č. j. 68 Co 213/2018-162, přičemž v rámci dovolacího řízení bude řešena otázka pasivní věcné legitimace 2/ žalovaného. Žalobce v odvolání polemizoval i se závěry soudu I. stupně stran neunesení břemene tvrzení a důkazního břemene. Dle názoru žalobce byly dopady do jeho osobnostní sféry řádně tvrzeny i prokazovány, soud I. stupně k nim však nepřihlédl. Žalobce nesouhlasil ani s rozhodnutím o nákladech řízení. Žalovaní úkony řádně neucínili. Žalobce navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ad 1/ ve vyjádření k odvolání navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako správný potvrdil a aby mu přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení. Žalovaný ad 1/ se v reakci na kvalifikovanou výzvu soudu ve věci vyjádřil a doložil zároveň odkazované přílohy. V závěru posledního jednání před soudem I. stupně byl dán prostor žalobci i žalovaným k přednesu závěrečných návrhů. Soud I. stupně správně uzavřel, že žalobce vznik nemajetkové újmy neprokázal. Žalovaný ad 1/ je účastníkem více jak dvou desítek soudních sporů, v rámci kterých se žalobce domáhá finančního odškodnění. Veškeré tyto žaloby jsou spekulativní; žalobce nikdy řádně netvrdí a neprokazuje vznik nemajetkové újmy.
11. Při odvolacím jednání rovněž 2/ žalovaný a vedlejší účastník navrhovali, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil.
12. Odvolací soud předně neshledal důvodným návrh na přerušování řízení do skončení dovolacího řízení o dovolání žalobce, podaném proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2018, č. j. 68 Co 213/2018-162. Postup dle § 109 odst. 2 písm. c) o. s. ř. není v řízení, které je již ve fázi odvolacího řízení, v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, když otázku věcné legitimace 2/ žalovaného může posoudit odvolací soud sám.
13. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek dle § 212 a § 212a o. s. ř., včetně správnosti postupu v řízení předcházejícím jeho vydání, a (aniž by doplňoval či opakoval dokazování) dospěl k závěru, že odvolání žalobce je částečně důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B..

14. Byť se soud I. stupně nezabýval tím, zda žalobce splnil podmínku pro soudní uplatnění nároků na zadostiučinění újmy způsobené nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem, předvídanou § 14 OdpŠk, je tato speciální podmínka řízení tak jako tak splněna, neboť od doručení žaloby žalovaným uplynula lhůta 6 měsíců a žalovaní jednoznačně dali najevo, že žalované nároky nikterak uspokojit nehodlají [vizte rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2012, sp. zn. 30 Cdo 727/2011, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3226/2013].
15. **K nárokům na finanční zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy a neposkytnutím požadované informace, uplatněným ve vztahu k 2/ žalovanému**
16. Soud I. stupně zcela správně citoval § 1 odst. 1 a 2 OdpŠk, dle kterého stát odpovídá pouze za škodu způsobenou při výkonu státní moci, a územní samosprávné celky odpovídají za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci svěřené jim zákonem v rámci samostatné působnosti.
17. Mezi účastníky nebylo sporu, že 1/ žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 3. 2012 odmítl žalobci poskytnout informaci o konkrétní výši odměn pro vedoucí pracovníky 1/ žalovaného. Postavení hlavního města Prahy a jeho městských částí je upraveno zák. č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze [dále jen „zák. o hl. městě Praze“]. Podle § 1 odst. 2 a 3 zák. o hl. městě Praze vystupuje hlavní město Praha v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývajících. Dle § 3 zák. o hl. městě Praze se hlavní město Praha člení na městské části, které rovněž jednají svým jménem a nesou odpovědnost za své jednání, a to v rozsahu stanoveném tímto zákonem a Statutem. Stanovení platu zaměstnanců městských částí, a tedy i jejich odměn, je podle § 94 odst. 2 písm. c) zák. o hl. městě Praze, ve znění účinném do 30. 6. 2016, svěřeno radě městské části. Rada městské části je dle § 94 odst. 1 a § 68 odst. 1 zák. o hl. městě Praze výkonným orgánem městské části působícím v oblasti samostatné působnosti. Platové otázky zaměstnanců městské části jsou vždy rozhodovány v samostatné působnosti, ať jde o zaměstnance, jejichž činnost je výkonem samosprávy či výkonem státní správy. Rovněž **postup při rozhodování o žádosti o poskytnutí informace o platech (odměnách) zaměstnanců**, tedy o poskytnutí informace z oblasti samostatné působnosti, je proto **výkonem veřejné moci v rámci samostatné působnosti**. O odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace rozhoduje nadřízený orgán [vizte § 16 odst. 3 InfZ], přičemž pro odvolací řízení se použijí ustanovení správního řádu [vizte § 20 odst. 4 písm. b) InfZ]. V případě rozhodování městské části je nadřízeným orgánem Magistrát hlavního města Prahy [vizte § 178 odst. 2 věta druhá zák. č. 500/2004 Sb., správní řád]. I ten vede řízení o odvolání v samostatné působnosti v souladu s § 33 a § 81 odst. 2 in fine zák. o hl. městě Praze, ve spojení s § 16 odst. 3 InfZ [srov. rovněž závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2019, č. j. 22 Co 2/2019-81].
18. V poměrech souzené věci proto nutno uzavřít, že 2/ žalovaný za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy neodpovídá, neboť Magistrát hlavního města Prahy rozhodoval v odvolacím řízení v rámci výkonu samostatné působnosti územního samosprávného celku nikoliv v rámci výkonu státní správy. Soud I. stupně proto správně žalobu ve vztahu k 2/ žalovanému ohledně nároku na finanční zadostiučinění 167 873 Kč s příslušenstvím, kterým měla být odškodněna újma vzniklá žalobci nezákonným rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11. 4. 2012, č. j. S-MHMP 352569/2012, z důvodu nedostatku pasivní věcné legitimity 2/ žalovaného zamítl (výrok III. rozsudku soudu I. stupně).
19. Požadoval-li žalobce po 2/ žalovaném finanční zadostiučinění ve výši 50 000 Kč, kterým měla být odškodněna újma vzniklá žalobci neposkytnutím požadované informace, je třeba nejprve vyjasnit odpovědnostní titul, tj. zda se jedná ve smyslu § 19 OdpŠk o odpovědnostní titul v podobě nesprávného úředního postupu nebo v podobě nezákonného rozhodnutí. Nesprávným úředním postupem se obecně rozumí porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu či územního celku při jeho činnosti, a to i při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, ale neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B..

rozhodnutí. Za nesprávný úřední postup nutno považovat i "jiné vady ve způsobu vedení řízení" [srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2001, sp. zn. 25Cdo 38/2000]. Podle ustálené judikatury se však nárok na náhradu škody způsobené nesprávností či vadou postupu orgánu, které se projeví v obsahu rozhodnutí, posuzuje jedině z hlediska odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Skutečnost, že žalobci požadovaná informace poskytnuta nebyla, našla v tomto případě odraz v rozhodnutí o odmítnutí a v rozhodnutí odvolacího orgánu, kterým bylo rozhodnutí 1/ žalovaného potvrzeno a žalobcovo odvolání zamítnuto. Samu rozhodovací činnost pak nelze hodnotit jako nesprávný úřední postup.

20. Žalobcův nárok na finanční zadostiučinění újmy vzniklé neposkytnutím informace tak lze v poměrech OdpŠk posuzovat pouze z hlediska odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Bylo sice zjištěno, že pravomocné rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11. 4. 2012, č. j. S-MHMP 352569/2012, bylo pro nezákonnost zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2015, č. j. 3 A 68/2012-97, avšak – jak shora rozvedeno - 2/ žalovaný za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy neodpovídá, neboť Magistrát hlavního města Prahy rozhodoval v odvolacím řízení v rámci výkonu samostatné působnosti územního samosprávného celku nikoliv v rámci výkonu státní správy. Z těchto důvodů shledal odvolací soud věcně správným i výrok VII. rozsudku soudu I. stupně, kterým byla žaloba ve vztahu k 2/ žalovanému zamítnuta ohledně nároku na finanční zadostiučinění 50 000 Kč s příslušenstvím, kterým měla být odškodněna nemajetková újmy vzniklá žalobci neposkytnutím požadované informace.
21. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně ve výrocích III. a VII. jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
22. **K nárokům na finanční zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé rozhodnutím 1/ žalovaného a neposkytnutím požadované informace, uplatněným ve vztahu k 1/ žalovanému**
23. Žalobce se dále domáhal po 1/ žalovaném zaplacení částky 167 874 Kč s příslušenstvím coby zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé rozhodnutím 1/ žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č. j. MCP6 017306/2012, kterým žalobci odmítl poskytnout informaci o konkrétních odměnách pro vedoucí zaměstnance 1/ žalovaného. Toto rozhodnutí 1/ žalovaného bylo vydáno v samostatné působnosti, pasivní legitimace 1/ žalovaného je proto dána. Žalovaný ad 1/ však za škodu (nemajetkovou újmu) vzniklou rozhodnutím odpovídá, jedná-li se o rozhodnutí nezákonné [vizte § 20 odst. 1 a § 21 odst. 1 OdpŠk]. Rovněž u odpovědnosti územního samosprávného celku za škodu způsobenou rozhodnutím, učiněným v rámci samostatné působnosti, dle OdpŠk platí, že nezákonným rozhodnutím je pravomocné, popř. vykonatelné rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost změněno nebo zrušeno. Podle § 73 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání; nestanoví-li tento zákon jinak. Podle § 74 odst. 1 a § 85 téhož zákona je rozhodnutí vykonatelné nabytím právní moci nebo pozdějším dnem, který je v jeho výrokové části uveden. Rozhodnutí je předběžně vykonatelné, pokud odvolání nemá odkladný účinek, přičemž odkladný účinek může správní orgán vyloučit jen ze zákonem stanovených důvodů a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání je vždy součástí rozhodnutí ve věci.
24. V souzeném případě bylo rozhodnutí 1/ žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č. j. MCP6 017306/2012, zrušeno až rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 20. 10. 2015, č. j. MHMP 1828177/2015. V ten okamžik však nebylo rozhodnutí 1/ žalovaného ani v právní moci a nebylo ani vykonatelné (součástí rozhodnutí nebyl výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání), tedy se nejedná o nezákonné rozhodnutí ve smyslu OdpŠk. Vzhledem k tomu, že není dán odpovědnostní titul, 1/ žalovaný za nemajetkovou újmu neodpovídá. Odvolací soud proto shledal věcně správným i výrok II. rozsudku soudu I. stupně, kterým byla žaloba ve vztahu k 1/ žalovanému zamítnuta ohledně nároku na finanční zadostiučinění 167 874 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B..

s příslušenstvím, kterým měla být odškodněna nemajetková újma vzniklá žalobci rozhodnutím 1/ žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č. j. MCP6 017306/2012.

25. Důvodným není ani nárok žalobce na zaplacení zadostiučinění ve výši 50 000 Kč s příslušenstvím, uplatněný proti 1/ žalovanému, neboť – jak v odst. 18 tohoto rozsudku rozvedeno – lze tento nárok v poměrech OdpŠk posuzovat pouze z hlediska odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Rozhodnutí 1/ žalovaného ze dne 12. 3. 2012, č. j. MCP6 017306/2012, však nezákonným rozhodnutím ve smyslu OdpŠk není. I stran tohoto nároku absentuje již odpovědnostní titul. Věcně správným je proto i výrok VI. rozsudku soudu I. stupně, kterým byla žaloba ve vztahu k 1/ žalovanému zamítnuta ohledně nároku na finanční zadostiučinění 50 000 Kč s příslušenstvím, kterým měla být odškodněna nemajetková újma vzniklá žalobci neposkytnutím informace.
26. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně ve výrocích II. a VI. jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
27. **K nárokům na finanční zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé žalobci nepřiměřenou délkou řízení, uplatněným ve vztahu k 1/ žalovanému a k 2/ žalovanému**
28. Žalobce k výzvě soudu I. stupně podáním ze dne 29. 9. 2017 odstraňoval vady žaloby a mimo jiné konkretizoval, že po 1/ žalovaném požaduje za nepřiměřenou délku řízení částku 167 873 Kč a že po 2/ žalovaném požaduje za nepřiměřenou délku řízení rovněž částku 167 873 Kč.
29. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, uveřejněném pod číslem 113/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dospěl k závěru, že články 6 odst. 1 Úmluvy a 38 odst. 2 Listiny, garantující mimo jiné právo na projednání věci v přiměřené lhůtě (v dikci Listiny „bez zbytečných průtahů“), se v rozsahu garance tohoto práva vztahují nejen na řízení před soudem, ale i na ta správní řízení, v nichž správní orgány rozhodují o občanských právech nebo závazcích jejich účastníků. Občanskými právy nebo závazky účastníků takových (správních) řízení se míní jen ta práva a závazky, jež mají civilní (soukromoprávní) povahu. Rozhodnutí správního orgánu o takovém právu či závazku musí mít současně na existenci, rozsah nebo způsob výkonu takového práva či závazku přímý vliv. Na správní řízení, jejichž předmět takovou (civilní) povahu nevykazuje, články 6 odst. 1 Úmluvy a 38 odst. 2 Listiny nedopadají, protože se ve vztahu k těmto řízením nelze otázkou přiměřenosti (celkové) délky řízení zabývat.
30. V rozsudku ze dne 7. 2. 2018, sp. zn. 30 Cdo 1307/2017, Nejvyšší soud uzavřel, že se **řízení o poskytnutí informací podle InfZ** přímo netýká majetkových ani jiných soukromých práv a nemá ani přímý dopad do majetkové sféry účastníka. U tohoto řízení tedy převažuje veřejnoprávní povaha nad přítomností soukromoprávního prvku a je možné konstatovat, že se nejedná o řízení civilní povahy. Toto správní řízení tedy **není řízením, na které dopadá čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a nelze se dovolávat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě podle § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk**, ale do úvahy zde připadá nesprávný úřední postup spočívající v průtahích v řízení podle § 13 odst. 1 věty druhé OdpŠk. **V řízení o poskytování informací tak mohou vzniknout různé nároky, které je třeba posuzovat samostatně, neboť mají již pro odlišnost odpovědnostního titulu samostatný skutkový základ.** Může se jednat o nároky na odškodnění nemajetkových újem, jejichž vznik lze spojit s porušením povinnosti učinit jednotlivé úkony v zákonem stanovené lhůtě ve správním řízení před správními orgány, a může se jednat i o nárok na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé porušením práva žalobce na přiměřenou délku soudního řízení [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. 30 Cdo 3812/2017].
31. V daném případě probíhalo řízení před 1/ žalovaným, poté odvolací řízení před Magistrátem hlavního města Prahy, poté řízení před Městským soudem v Praze a následně opět odvolací řízení před Magistrátem hlavního města Praha a poté před 1/ žalovaným, který požadovanou informaci poskytl.
32. Soud I. stupně sice správně uzavřel, že v řízení před 1/ žalovaným a v řízení před Magistrátem Shodu s prvopisem potvrzuje D. B..

hlavního města Prahy lze nesprávný úřední postup spatřovat toliko v porušení povinnosti učinit rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě a zabýval se tím, zda 1/ žalovaný zákonnou lhůtu dodržel (ve vztahu k 2/ žalovanému dovedl nedostatek jeho pasivní věcné legitimace), přehlédl však, že žalobce požadoval odškodnění za nepřiměřenou délku řízení, když o poskytnutí informace o konkrétní výši odměn vedoucích pracovníků požádal 1/ žalovaného již dne 27. 2. 2012 a tuto informaci obdržel až dne 16. 11. 2015 a až poté, kdy úspěšně brojil proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy žalobou u správního soudu. Soud I. stupně tedy rozhodl, aniž by měl postaveno najisto, jakých nároků na odškodnění se žalobce vlastně domáhá.

33. S ohledem na výše uvedené nelze než uzavřít, že rozsudek soudu I. stupně stran těchto nároků na odškodnění nepřiměřené délky řízení není správný, neboť si soud I. stupně neujasnil, jakých nároků na odškodnění nemajetkových újem se žalobce domáhá.
34. Odvolací soud proto napadený rozsudek soudu I. stupně podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve výrocích IV. a V. zrušil, neboť je zde jiná vada, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a za odvolacího řízení nemohla být zjednána náprava. V souladu § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. odvolací soud zároveň vrátil věc v tomto rozsahu soudu I. stupně k dalšímu řízení.
35. Na soudu I. stupně bude, aby (případně s využitím postupu dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř.) **žalobce vedl ke specifikaci, jakého odškodnění se domáhá ve vztahu k řízení před 1/ žalovaným, jakého odškodnění se domáhá ve vztahu k řízení před 2/ žalovaným a jakého odškodnění se domáhá ve vztahu k řízení před správním soudem, a to vždy ve vztahu k tomu kterému žalovanému.** V případě nároku na odškodnění ve vztahu k řízení před správním soudem nepřehlédne, že v tomto případě se může jednat o nárok na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé porušením práva na nepřiměřenou délku řízení dle § 13 odst. 1 věta třetí OdpŠk a stran takového nároku by byl 2/ žalovaný ve věci pasivně legitimován, přičemž orgánem příslušným za 2/ žalovaného v řízení vystupovat by bylo Ministerstvo spravedlnosti [vizte § 6 odst. 1, odst. 2 písm. a) OdpŠk].
36. **K nároku na zadostiučinění v podobě konstatování porušení práv žalobce ze strany žalovaných**
37. Žalobce k výzvě soudu I. stupně podáním ze dne 29. 9. 2017 mimo jiné uvedl, že „se domáhá také konstatování porušení práv žalobce ze strany žalovaných.“
38. Soud I. stupně o tomto nároku rozhodl, aniž by žalobce vymezil, z jakého důvodu se a za porušení jakých práv po tom kterém žalovaném zadostiučinění v podobě konstatování domáhá.
39. Žaloba musí obsahovat vyjma dalších náležitostí i vylíčení rozhodujících skutečností a musí z ní být patrné, čeho se žalobce domáhá [vizte § 79 odst. 1 větu druhou o. s. ř.].
40. Rozhodujícími skutečnostmi se rozumí údaje nezbytné k tomu, aby bylo jasné, o čem a na jakém podkladě má soud rozhodnout. Žalobce musí v žalobě uvést takové skutečnosti, jimiž vylíčí skutkový děj, na jehož základě uplatňuje svůj nárok, a to v takovém rozsahu a v takové kvalitě, které umožňují jeho jednoznačnou individualizaci (tj. aby jej nebylo možné zaměnit s jiným skutkem) [srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. 2 Cdo 245/96]. Vylíčením rozhodujících skutečností se vymezuje předmět řízení po skutkové stránce.
41. Údaj o tom, čeho se žalobce domáhá (tzv. žalobní petit), musí být v žalobě vyjádřen způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti o tom, jak mají být vymezena práva a jim odpovídající povinnosti účastníků. Soud je totiž v občanském soudním řízení, které je ovládáno dispoziční zásadou, vázán žalobou a nemůže tedy přiznat jiná práva a uložit jiné povinnosti než jsou navrhovány, musí žalobní petit svým rozhodnutím zcela vyčerpat a nesmí jej překročit. Žalobní petit je nesprávný, jestliže vymezení práv a jim odpovídajících povinností v něm obsažené je nepřesné, neurčité nebo nesrozumitelné [srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2001, sp. zn. 21 Cdo 2369/2000].

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B..

42. V souzené věci byla žaloba v části, ve které se žalobce domáhal konstatování porušení práv ze strany žalovaných, neurčitá a soud I. stupně ve věci rozhodl, aniž by bylo z žaloby patrné, čeho a po kterém z žalovaných se žalobce domáhá.
43. Odvolací soud proto napadený rozsudek soudu I. stupně podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve výroku I. zrušil, neboť i zde je jiná vada, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a za odvolacího řízení nemohla být zjednána náprava. V souladu § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. odvolací soud zároveň vrátil věc v tomto rozsahu soudu I. stupně k dalšímu řízení.
44. Na soudu I. stupně bude, aby se pokusil postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř. vést žalobce k odstranění vad žaloby. A teprve pokud žalobce neurčitost žaloby v naznačeném směru odstraní, popř. alespoň odstraní ty z vad, které brání dalšímu pokračování v řízení, přistoupí soud I. stupně k projednání a rozhodnutí ve věci samé. V opačném případě soud I. stupně žalobu v dotčené části dle § 43 odst. 2 o. s. ř. odmítne.
45. **K odvolacím námitkám žalobce**
46. K námitce žalobce o nedostatku podmínek řízení vzhledem k formulaci závěrečného poučení, které není přiléhavé výsledku řízení, a vzhledem k tomu, že u 2/ žalovaného je u organizační složky uveden „odbor azylové a migrační politiky“ odvolací soud konstatuje, že ani jedna z těchto zjevných chyb nepředstavuje nedostatek podmínek řízení ve smyslu § 103 a násl. o. s. ř. a že ani nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným či nezákonným či nesrozumitelným.
47. Nedůvodnou shledal odvolací soud rovněž námitku žalobce, že soud I. stupně postupem v řízení porušil zásadu rovnosti stran. Žalovaný ad 1/ na kvalifikovanou výzvu soudu I. stupně svým podáním ze dne 4. 11. 2016 ve stanovené lhůtě reagoval, s žalobou nesouhlasil a vylíčil rozhodující skutečnosti, na kterých stavěl svou obranu. Spolu s tímto podáním byly do datové schránky soudu doručeny rovněž odkazované přílohy. Pokud soud I. stupně takovéto podání, jak žalobce uvádí „akceptoval“, nejednalo se o zvýhodnění I. žalovaného v řízení, ale o procesní postup v návaznosti na výzvu dle § 114b o. s. ř. Porušení zásady rovnosti účastníků v řízení nepředstavuje ani skutečnost, že soud I. stupně neposkytl žalobci lhůtu k předložení závěrečného návrhu v písemné podobě. Prostor k závěrečnému vyjádření ve věci [vizte § 119a odst. 2 in fine o. s. ř.] poskytne soud při jednání přítomným účastníkům před vyhlášením rozsudku. Z protokolu o jednání ze dne 27. 8. 2019 se podává, že prostor k závěrečnému návrhu soud I. stupně před tím, než vyhlásil rozsudek, poskytl žalobci, 1/ žalovanému, 2/ žalovanému i vedlejšímu účastníkovi. Výkon práva přednesu závěrečného návrhu, který se primárně realizuje v ústní formě při jednání před soudem, tak žalobci odepřen nebyl.
48. Nedůvodná je rovněž námitka, že se soud I. stupně nezabýval tím, že 2/ žalovaný zanedbal svou dohledovou činnost, neboť nedostatečnou kvalitou kontrolní činnosti Ministerstva vnitra žalobce coby příčinu vzniklé nemajetkové újmy v podání ze dne 29. 9. 2017, kterým žalobu k výzvě soudu konkretizoval, netvrdil.
49. Otázkou břemene tvrzení a břemene důkazního stran vzniku nemajetkové újmy se odvolací soud blíže nezabýval, neboť věcně správnými shledal výroky rozsudku soudu I. stupně o nárocích, u kterých absentoval již odpovědnostní titul, popř. u kterých nebyl 2/ žalovaný pasivně legitimován.
50. **Shrnuto závěrem**
51. Odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výrocích II., III., VI. a VII jako věcně správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil a ve výrocích I., IV. a V. rozsudek soudu I. stupně dle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. zrušil, a to včetně akcesorických výroků VIII., IX. a X. o nákladech řízení, a věc v tomto rozsahu vrátil soudu I. stupně dle § 221 odst. 1 a o. s. ř. k dalšímu řízení.
52. Soud I. stupně je v dalším řízení dle § 226 odst. 1 o. s. ř. vázán právním názorem odvolacího soudu.

53. V novém rozhodnutí soud I. stupně dle § 224 odst. 3 o. s. ř. rozhodne i o nákladech tohoto odvolacího řízení.

Poučení:

Proti výroku II. tohoto rozhodnutí **lze** podat dovolání do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak [§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.]. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Proti výrokům I. a III. tohoto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Praha 31. ledna 2020

JUDr. Iva Suneghová v. r.
předsedkyně senátu